Adrian Buzdugan
Capela excomunicaţilor

Gott ist ein lautes Nichts ihn rührt kein Nun noch Hier

În fiecare dimineaţă trebuie să reconstruiesc lumea.

Ştiu că e mult mai comod să laşi divinitatea să-ţi ofere una gata făcută, tu doar s-o ajustezi, dar asta-i alegerea mea, să fiu zidar, nu chiriaş!

Ei, tocmai în zorii unei zile, când încă buimac îmi regrupam amintirile în spatele intenţiilor, i-am văzut! Scunzi, crăcănaţi, coloraţi diferit şi îngreunaţi de zeci de aparate. Într-un cuvânt, dezgustători!

Îşi zgâiau ochii mici, bilobaţi înspre noi…

După un timp, doi dintre şi-au făcut curaj şi s-au apropiat de mine. Prin semne ne-am asigurat că aparenţele sunt dublate de lipsa unor gânduri belicoase. Mai târziu, aveam să aflu că erau Cavalerul Montorier şi Sir Candlewick, doi dintre conducătorii misiunii de cucerire spirituală a raselor primitive.

În urmă cu zece cicluri atiliene, se hotărâse că trebuie să reflectez la problema timpului. Ieri însă, cei din Pisc mi-au retras domeniul; de-acum trebuie să acumulez noi cunoştinţe doar despre ei şi despre cultura lor.

Ca persoană de contact îl voi avea la dispoziţie permanent pe călugărul Javier Manuel de Solestoya y Rubajar; el va fi de altfel şi cel care va traduce aproximativ zicerile mele.

— Fără nicio cenzură!

— Bineînţeles, domnule Harian Kărsadusar! şi mi-a zâmbit familiar, plin de grosolănie.

După primele atribuiri empirice, pentru stabilirea unei judicioase corespondenţe lingvistice am tălmăcit împreună „Hamlet”, operă considerată reprezentativă pentru cultura lor laică.

M-am îngrozit! Adulter, tăinuiri, crime, otravă, nebunie, sinucidere, fantome şi dueluri formau versificat o cheie de boltă a inconştienţei amorale ce pare că îi caracterizează!

Seminţia lor este divizată în „naţiuni”, grupuri mari care-şi apără cu arma în mina trăsăturile specifice: albeaţa dinţilor şi dorinţa

de a stăpâni lumea, hoţia şi lenea, spiritul ordonat sau meschinăria şi ranchiuna etc.

Comunică doar în scris sau oral şi au un vocabular oarecum fix, tare sărăcăcios.

Până acum câteva sute de ani, aceşti primitivi credeau că planeta de pe care vin e PLATĂ! Că lumea are capete şi că totul gravitează în jurul lor!

Sute de milioane dintre ei lucrează în industria „diversimentului". Sunt angajaţi de ceilalţi, care nu posedă capacitatea de a se distra singuri şi fac tot ce li se cere: de la mimarea morţii!!! şi înghiţirea de obiecte tăioase până la sex şi portretistică.

Ştirile despre lumea lor nebună sunt prezentate pe mii de canale video de femele care sunt plătite şi operate periodic. Zâmbind mereu, ele citesc – pentru că oricum n-ar fi în stare să ţină minte mare lucru – ce nenorociri s-au mai întâmplat.

Masculii, în schimb, sunt adulaţi dacă se bat bine sau cântă, dacă intră pe „scena politicii" sau aleargă de bezmetici după nişte chestii umplute cu aer de-al lor – mai mari sau mai mici, în funcţie de dioptriile privitorilor.

Între altele, vor să aibă şi să risipească! Pun mare preţ pe diverse metale inoxidabile, pe obiecte fără rost numite lux (într-o limbă antică de-a lor, înseamnă lumină!!!) şi pe mijloacele de locomoţie, întrucât călătoresc şi caută zadarnic, nedorind să recunoască sau pur şi simplu neştiind că individul conştient s-a născut cu rost într-un loc. Că au totul în ei!...

Le place să bea alcool, o substanţă care le alterează fiinţa şi-i ajută să depăşească limitele prostiei.

...Şi sunt plini de tot soiul de boli! Norocul este că pe Atilia, nicio infecţie nu se transmite în regnul animal de la inferior la superior. Natura, atât de îngăduitoare la ei, nu permite aici acest lucru care i-ar prejudicia lucrarea.

Altă treabă a fost cu lecturarea uneia dintre cărţile lor sfinte – au câte una de fiecare mare religie! Am început să râd cu lacrimi. Conform summum-ului de informaţii developate, Divinitatea făcuse Universul cu aproximativ 7600 de ani în urmă şi asta la viteză, doar în

câteva zile de-ale lor.

La început la ei ar fi fost ştiinţa! Dar nu ştiinţa despre ceva anume, ci ştiinţa aşa, în general şi, întrucât nu putea fi cuprinsă, a trebuit luată drept ceva divin… Zeul a instituit apoi Ordinea, a separat negurile de străluciri, solidul de lichid, iar steaua centrală a sistemului a alcătuit-o după ce făurise planeta lor atât de specială! apoi Demiurgul a creat viruşii, plantele şi animalele; ei sunt cică încununarea creaţiei!

Mai întâi a desăvârşit un el. Acest model original, ca să nu înnebunească de singurătate, a început să vorbească cu lucrurile din jur; ca să aibă o oarecare decenţă şi coerenţă, le-a numit mai întâi, frunza frunză, cocorul cocor, ciuboţica cucului ciuboţica cucului ş.a.m.d. (Nici nu vreau să-mi închipui ce s-ar fi întâmplat în cazul unui prototip afazic!…) Mai târziu, plinindu-şi greşeala, Marele lor Idol i-a creat prin clonare adaptată o femelă-ajutor.

Apoi… şi-a alungat culmile creaţiei din Grădină (pentru că doreau să ştie!), şi-a mazilit poporul ales, a făcut o groază de victime printre nonconformiştii de-atunci, a coordonat o succesiune de plăgi şi dezastre climatice, a omorât odraslele egipeţilor etc.

Specialist în rostirea despre Dumnezeu, călugărul Manuel m-a stropşit şi mi-a spus că nu trebuie să interpretez nici literal, nici uzitând extensii alegorice ori simbolice! Altcumva trebuie, con sentimentul, amor Dei şi altele!…

S-a autoflagelat, reproşându-şi faptul că se grăbise, că nu eram încă pregătit pentru studierea holibibiliei.

Cartea lor revelată, apoi tăiată, corectată şi adăugită de înalţii ierarhi, e în două părţi! În prima, Zeul lor e neiertător, setos de sânge, aducător de molime, bombe, fulgere împotriva oricărei emulaţii dărama orice altceva ajunge până la cer etc. În partea a doua, e plin de speranţă şi iubire, dar nu se poate stăpâni să nu povestească în *patru rânduri* cum i-a pus să-i omoare fiul!

Da! I-au născocit şi un fiu, întrupat într-un membru din specia lor! După ce a murit însă, l-a înviat, căci trebuia să-i ia locul în ultimul capitol, unde, în numele dreptei credinţe, le-a promis că va rade aproape întreaga populaţie a planetei!

Cei din vechime, care au sesizat uriaşa ipocrizie a

consubstanţialităţii, au fost *arşi de vii* cu tot cu scrierile lor. Arse au mai fost şi alte sute de mii de pergamente şi persoane, iar mai târziu chiar au întemeiat o instituţie care să se ocupe cu asta. Complementar, au făcut şi un lagăr, Skythopolis, unde au ucis şi torturat alte mii de eretici, cei care credeau altfel!

— Păi de ce revelaţia divină se manifestă individual? mi-am călcat eu pe inimă şi l-am întrebat.

— Divinităţii nu-i poate fi imputată neputinţa de a se adresa unei mulţimi! El îi caută pe Cei Aleşi, revelaţia fiind o chestiune tainică, intimă!...

— Aha! Neverificabilă, vecină cu fabulaţia, delirul mistic şi schizofrenia! Ai observat că întotdeauna când nu ştii să explici ceva sau să răspunzi, foloseşti cuvântul „taină”?

— Şi până la urmă, ce vrei tu, dragă Harian? gura îi puţea a mâncare nedigerată, aşa că l-am îndepărtat uşor. Ca toţi să dea în demenţa raţionalităţii?! De ce să aduni cunoştinţe despre tonalità sau vaalbara, să te încurci în miliarde de ani temporali sau luminici, când e mai simplu să te închini... fericit?

— Fericit sau ignorant? Din câte am citit, marea masă a practicanţilor nici nu ştiu ce înseamnă „Aleluia” sau „Bogdaproste”. Nu ştiu de ce se prosternează în faţa crucii şi nu a peştelui, cum îi cheamă pe cei doisprezece apostoli sau pe protagoniştii cântării iubirii carnale. Câte cărţi are prima secţiune a scrierii în numele căreia vi le-aţi distrus pe celelalte? A meritat să distrugeţi mare parte din ştiinţa anterioară sau care încerca să se dezvolte simultan, pentru ca zeci de generaţii să nu ştie câte epistole sunt în noua scriere?

Era vizibil încurcat... Clar, nici el nu ştia unele răspunsuri! Am pufnit:

— Fericiţi şi mulţi! Două miliarde de impostori!...

A dat-o la-ntors cum că astea sunt presupuneri diavoleşti! Mult mai important era că legile morale, sacrosancte, fuseseră inculcate şi că viaţa în univers avea aceeaşi sursă, provenea din acelaşi germene...

— ...Sigur avem strămoşi comuni!

— Noi?! am zburat de-acolo, simţind pentru prima oară ce-nseamnă să-ţi pierzi cumpătul!...

Gestual, îşi fac cruce (un simbol al torturii şi al Morţii!!!) când trec doar pe lângă anumite clădiri, aşa-zise Case ale Domnului, de parcă Dumnezeu, Zeul sau Omphal nu ar fi pretutindeni şi ar avea nevoie de anumite aşezăminte, precum şi de oameni specializaţi în intermediere!

În aceste case înalte – concepute aşa pentru a le induce un sentiment de nimicnicie – se adună, se-nchină laolaltă şi audiază pasaje din cărţile lor sfinte, lălăite sau spuse ntr-o altă limbă, pentru a fi îngreunată înţelegerea lor! Funcţie de confesiune, casele sunt pline de desene, statui antropomorfe sau cuvinte, iar ei par spăsiţi sau veseli la grămadă, manifestându-se mecanic, imitativ, repetitiv…

Până nu demult, angrenarea lor în fenomenul religios le cerea să privească viaţa ca pe un fenomen singular în Univers, să accepte nu limitarea raţiunii, ci însăşi bagatelizarea ei, ceea ce este de neconceput! Nici nu vreau să-mi imaginez ce am fi făcut noi într-o atare situaţie! Noi l-am instituit pe Omphal raţional, pentru a avea un sprijin şi pentru a eluda misterul apariţiei vieţii. Ei au ajuns altfel la omphalul lor, prin credinţă oarbă, sentimente şi multă patimă!… Preamărind absurd Nimicul, interpelând Absolutul şi tăind mii de păduri ca să publice comentarii teologale!

E o inepţie să te mărgineşti la ipoteza că Omphal a creat o singură lume sau o singură specie conştientă! Să mai adaugi apoi că i-a mai trebuit şi ODIHNĂ! e de-a dreptul stupid… Şi nici nu s-au hotărât dacă s-a mai trezit, s-a mai culcat de atunci sau doar îi supraveghează, pentru că se comportă haotic şi-i sunt ca nişte cuie-n talpă…

Cert este că şi-au proiectat pe verticală, într-o creaţie inversă imperfectă (nu ca a noastră!) majoritatea defectelor. Au extins la scara abia imaginabilă a cosmosului odihna necesară unei fiinţe nevolnice, limitate… ori Universului îi repugnă repausul. Mai ales al lor, al celor care degradează timpul!

Mai au şi alte religii! Încă vreo 20 importante, care au la rândul lor până la câteva sute de secte şi diviziuni… Una în care soarta ţi-e pecetluită dacă ai călcat vreo furnică sau ai omorât vreun păianjen, una în care trebuie să ucizi ca să ajungi la mântuire, altele care preamăresc nonacţiunea, indiferenţa şi vidul emoţional!

Ca o concluzie de lucru, credinţa lor provoacă o dependenţă bolnavă şi întuneceala minţii.

Într-o megalomanie dezarmantă, piticaniile respingătoare cred că Zeul le-a făcut după „chipul şi asemănarea” lui… adică DIVINITATEA ar fi matriţa lor! Biete dobitoace! Unii dintre ei cred că Omphal nu poate fi „cunoscut”, dar artificiul ăsta nu mai salvează nimic! Culmea contradicţiei, îşi preamăresc zeul pentru că-i vrea ignoranţi, temători şi laşi. Lipsiţi de demnitate, formează de bunăvoie mari mase de manevră, atât de convenabile pentru modul lor de organizare socială.

Mi-au atras atenţia şi alte curiozităţi: cei care mor în lungi perioade numite post sunt trataţi şi pomeniţi diferit! Cărţile lor sacre nu se oferă, ci se vând! Costă bani, adică valoarea lor spirituală e legată intrinsec de una materială! Unele biserici promovează aggiornamento, corelarea textelor „atinse” de harul divin cu noile descoperiri ştiinţifice, altele, ireconciliabile, spun că adevărul e… DUBLU. Nici unic, nici triplu! Dublu. S-ar putea să fie totuşi ceva legat de văzul lor binocular… nu sunt lămurit deloc în problema asta!… Mulţi dintre cei care lucrează ca intermediari ai divinităţii nu au voie să aibă urmaşi şi nici să se culce cu femele! La noi, pe timpuri, erai exclus din viaţa preoţească dacă în primul an nu aveai cel puţin o sută de inseminări!…

În urma studierii elementelor de paleoistorie şi beneficiind de un limbaj mai exersat, i-am zis împăciuitor într-o zi:

— Eu cred că…

— Ha-ha-ha! i-a apărut din nou acel rânjet oribil pe faţa aia scârnava. Crezi! Crezi! Crezi!

— Nu umbla cu copilării! Bănuiesc că atunci când ai dedesubt pământul pe care păşeşti, deasupra cerul la care n-ai cum s-ajungi, când, în orice parte ai lua-o, linia orizontului ar da fermitate solului, iar mersul Soarelui, al Lunii şi al stelelor ar părea să urmeze imperturbabil mişcări circulare în jurul temeiului vieţii tale, nu ai considera că există un „jos” şi un „sus” extrem de diferite?

— La un nivel minim de cunoştinţe, poate…

— Şi dacă vânezi, pescuieşti ori îţi ari terenul, cu siguranţă te-ai gândi că există în cer „cineva” cu un alt soi de ocupaţie!… Cum privirea ta îndreptată în sus ar părea să-l bănuiască, chiar să-l contemple, ai

gândi că şi el face acelaşi lucru… Pretenţie de reciprocitate de la vierme la stea! Aşa s-a născut „supranaturalul” şi credinţa. Strămoşul tău a răsuflat uşurat; pusese ordine şi „sus”, angajând iluzoriu pe „acel cineva” care să-l aibă în grijă.

Cum nu spunea nimic, am continuat:

— De altfel, utilizarea raţională a focului a dus la micşorarea barierelor nopţii şi a dat înaintaşilor tăi o nesperată şansă de a revendica o poziţie privilegiată în cadrul Naturii. Totodată, fascinaţia plasmei a dus la remarca transformării ireversibile a materiei vegetale, vii, în cenuşă, materie nevie. Această conştiinţă nemijlocită le-a dublat însă impotenţa.

— Care impotenţă? Ce mă-ta, mă! Ăi fi şi tu vreun pui de filosof ateu! Mă tot beleşti cu platonismele astea ieftine! Ăă… arhaic împănat ce eşti!

Mai că-mi venea să-i ciugulesc un ochi, dar noroc c-a plecat, tot el supărat!

Conversaţiile noastre se terminau din ce în ce mai prost, aşa că i-am propus să punem capăt subiectelor religioase asupra cărora eram mai mult decât edificat!

— Sau să mi se dea un alt intermediar!

Nu m-a luat în seamă:

— Dar religia ta, Kărsadusar?

Şi la noi a fost scrisă în vremuri străvechi *Cataclisma* sau Cartea despre ziua în care s-a schimbat polul magnetic, ce a generat cultul zborului şi ritualul hadaşcăi – hadaşca, o unealtă sacrificială, făcută din os de blează r, dur ca stânca.

La îndemnurile lui repetate, am căutat un exemplar în peştera Bătrânilor şi i-am tradus câteva extrase la întâmplare:

„Masculii plesneau din ciocuri:

— Înşfac hadaşca în zbor şi urc pân’ la nor!…

Drept răspuns, femelele îşi umflau penele:

— lui, lui, lui! Hadaşca mea, du-mă lâng-o stea!”

sau:

„I-am dat cu hadaşca la venă şi am scos primul hohot.

Toţi au urlat ca unul.

— Aşa, bravii mei hatelaşi!

Am râs şi ne-am veselit până seara târziu, când l-am aruncat în prăpastia Hau, hrană pentru vulturii argintii.

Doar Kolin s-a dus la piţuit. Îl liniştea să taie-n seară piţele la cudate”.

— Mai viu este un basm, în fapt, o degradare a mitului lui Atot. Fiecare îl povesteşte cum vrea el adaptându-l la trebuinţele educaţiei din zona respectivă, dimensiunile morale sunt însă imuabile: descoperirea speranţei, călătoria iniţiatică, confruntarea dintre bine şi rău care se soldează cu răpunerea citopului şi triumful binelui, găsirea armoniei etc.

— Lasă-l pe ăsta! mai zi din ăla cu piţele şi cudatele!

„... să mulgi un blează r, să cânţi la ran, s-arunci cu pietre-n apă, s-asculţi cum bâzâie hondrii peste câmpia înflorită!... Odihneşte-te lângă mine, iubito! Nu pleca!...”

Am râs împreună. El de fragmente şi eu de el.

În miezul zilei ne întrerupem orice activitate şi ne aşezăm pe pietrele rotunde. Ne concentrăm şi ne unim energia cu cea a Atiliei întru păstrarea armoniei şi fericirii, a împlinirii noilor sarcini şi proiecte.

O dată, nici nu terminasem bine polarizarea şi echilibrarea energhiilor, că se şi realizase devierea lanţului muntos Engran, cum îşi doriseră câţiva dintre noi, pentru a lăsa fluviul Ulpt să ude şi să fertilizeze câmpiile joase din Naudalessa.

După ce am văzut mai multe reproduceri superbe după Michelangelo, un celebru artist „renascentist”, specializat în zugrăvirea caselor speciale, l-am întrebat dacă nu cumva arta a influenţat religia lor într-un mod negativ. A apropiat religia de mulţimea năroadă, dar, în acelaşi timp, a şi vulgarizat-o.

Mi-a spus că suntem o adunătură de liber-cugetători fanatici! O hazna pestilenţială! Dacă ar fi pipă, papă sau popă, ne-ar excomunica pe loc, ar porni o cruciadă (o implantare de cruci, cred!) şi ar distruge această citadelă sau capelă a excomunicaţilor!... N-am înţeles exact, deoarece spumega, era bălos şi mi se făcuse greaţă urmărindu-l.

L-am făcut şi eu ruşine a Universului!... Nişte canibali nespălaţi!

A fost o vreme în care îşi fierbeau şi mâncau duşmanii, iar de spălat au început să se spele curent abia cu vreo două secole în urmă…

Cam aşa au luat sfârşit relaţiile noastre diplomatice…

O specie cu numeroşi membri îşi continuă mersul la fel de bine cu sau fără unul dintre indivizii ce o compun… Conştientizarea acestui lucru, în cazul speciei lor, a dus la „apariţia” Nimicului, Neantului. Pentru a evita nu atât extincţia, cât subminarea poziţiei unor membri cu stare, au inventat pentru neavenitul Nimic un substitut „genial” pe calapodul gândirii lor antice: sufletul nemuritor.

Îşi bat joc de viaţa pe care o au şi cerşesc cu neruşinare o alta!

Nu reprezintă altceva decât Natura răzvrătită împotriva ei însăşi!…

În câteva excepţii doar Natura reuşeşte prin om să sE contemple… în rest, nu se poate vorbi de o linişte a contemplaţiei proprie acestei specii care încearcă cu asiduitate să dezvolte la nivel macrocosmic mişcarea browniană.

Înţeleg că fiecare îşi poartă Zeul său, dar ei au făcut din asta o mascaradă!

Se apropie amiaza, Harnum se aliniază cu Limelob. Mă aşez pe piatra rotundă şi pentru prima dată mă gândesc că ar fi bine ca specia lor să dispară… Oare câţi mai gândesc ca mine? Eu le-am livrat cunoştinţele acumulate, ca de obicei, eliberate de subiectivitate, tendenţiozitate ori umbre de intoleranţă. În cursul zilei am văzut că mulţi atilieni aveau căutătura hotărâtă ce însoţeşte o decizie capitală.

Au venit cu trei nave-catedrale. Roiuri de nave-biserici sunt răspândite acum într-o bună parte a emisferei sudice… Din cauza lor blează rii s-au îmbolnăvit, au privirea injectată şi nişte bube purulente pe umeri. Şi Zar al meu are privirea înceţoşată şi i-au apărut nişte semne roşiatice…

Mă uit trist undeva departe, în verdele cenuşiu al iernii… „Cum le-o fi hilul!…”

Îmi deschid larg aripile şi încep:

— Îmmm! Îmmm! Îmmm!

2007 – 2008